

Felkonczolt kanizsai tájkép

hommage à K. I. & N. J.

Megnevezed és elhagyod a várost. Így van hová visszatérned - megérkezés nélkül. Színpadod, e táj befogadja a társtalan ütemet, itt világ, maszk ég el. S miután leállt a dobogás, elszenesedtek a szavak, tested, e bábu fölisméri: máglya a táj, s amin ég: ex-privát archívumod. Táncoló porhüvelyed felcsapó lángként rándul a képen. A nyomok belesüppednek a látvány szikes talajába. Befejezett táj ez a festmény. Utolsó testkép. (Ismét a halál gondolata ez, lám, pedig mennyire kerülöm a tolakodót.)

0,1 mg

U. A.-nak

Harcias maszk az arcán. Balta a kezében. Babusgatja, dédelgeti. Háborús pietà. Stoj! Pucaću! Majd felhasogatja egy napló vad mondatait, egy maszk vallomásait. Felszakadnak a gondolatok évgyűrűi, kiserkennek a vágyak. Egymás hegyén-hátán, mint tömegsírban a holtak, tornyosulnak árvacsáth véres hasábjai. Aztán leveszi a maszkot. Felvarrja arcára a vonásait, újraméri a napi adagot. Túlادagolja az időt. Majd lángvágót ragad. Kiolvasztja a jégből a halat. És a halból? A mondatok ikráit. A túlادagolt vallomást. Kimondja és összetörik. Háborús pietà: balta tör baltára. És összetörik. Mielőtt utoljára és végérvényesen felfénylik.